

Toamna vechilor poteci

Daniel Vișan-Dimitriu

E-o toamnă frumoasă, iar zilele trec
Prin mine, prin tine, pe drumul de-abis
Pe care și astăzi privirea-mi aplec
Și-i mângâi tăcerea în care s-a-nchis.

Cad frunze și lasă copacii mai goi
Decât înserarea din care-mi lipsești
În clipele-n care te-aș vrea înapoi
Așa cum erai și prin gânduri îmi ești.

Simt frunzele-n suflet foșnindu-mi funest,
Iar drumul din mine îngheață treptat
Sub tot ce-a fost viață și-acum e un lest
Ce-apasă mai tare decât un păcat.

E azi și-i senin ca o zi de demult
Când tu îți făceai nesfârșite poteci
Prin sângele care-mi vuia în tumult,
Dar simt cum, din ultima-mi toamnă, tu pleci.